

THE
WARRIOR
ELITE

The Forging of
SEAL Class 228

“COUCH HAS WRITTEN AN EXCEPTIONALLY NUANCED AND INSIGHTFUL BOOK.”

—WASHINGTON POST BOOK WORLD

DICK COUCH

PHOTOGRAPHS BY CLIFF HOLLENBECK

Mike „Doki” Thomas
(1934-1999)
emlékére

Egyes SEAL Csapat, Whiskey szakasz, 1970-1971
BUD/S instruktör, 1967-1969

Doki volt a szakaszunk szanitéce; én voltam a szakaszparancsnoka.
Együtt mentünk Vietnamba és mind együtt jöttünk haza.
Doki előrement; most ő a Whiskey szakasz öreg harcosainak terepkutatója.
Ezt a könyvet Dokinak ajánlom, és mindazoknak a fiatalembereknek,
akik azzal az álommal kezdték el a BUD/S kiképzést,
hogy SEAL harcosok lesznek.

ELSŐ FEJEZET

A KEZDET

1999. október 4-e, hétfő. Enyhe köd ül a coronadói haditengerészeti kételtű bázison, mivel hűvös tengeri légréteg lopózik a Csendes-óceánról, kioltva a csillagokat. Nyersegek, gyűrűsek a fények a Guadalcanal Road mentén. A bázis csendes. A drótkerítés mögött nyugtalanul várakozik a 228-as osztály, a beton medenceparton ülve. Az új BUD/S újoncok csak vászon UDT úszónadrágot hordanak. Szűk sorokba tömörültek, mellkasokkal a hátakon, bobos módon, hogy megőrizzék a testmeleget. A salakbeton elem falon lévő nagy óra szerint hajnali 5 óra van – 0500, vagy nulla-öt-nulla-nulla katonai nyelven. Vizesek az iménti zuhanytól. Minden emberi oszlopot a tanulók egyenruháit, bakancsait és kiképzési felszerelését tartalmazó málhaszakok takaros sorai választanak el. A medence – hivatalosan harci kiképző medencének, vagy CTT-nek hívják – már elő van készítve az első evolúcióhoz. A tanulók fél órával korábban érkeztek, hogy feltekerjék és eltegyék a medenceponyvákat és kihúzzák a bójasorokat.

– Fel! – kiáltja az osztályparancsnok.

– FEL! – válaszol csaknem száz fiatalember hangja egyszerre, miközben sorokba rendeződnek.

– Ree-no in-struk-tor! – zendít rá az osztályparancsnok.

– HOOYAH, REE-NO IN-STRUK-TOR! – feleli az osztály teljes ordításban.

Megkezdődött a kiképzés első napja a 228-as osztálynak. Koromsötét van, leszámítva az épület fényeit, amik a ködbe hasítanak és a medence víz alatti lámpáit, melyek megvilágítják a kék tükörfelszínt. A 228-as Alap Víz Alatti Romboló/SEAL osztály tagjai vigyázzban állnak tizennégy oszlopban, minden oszlopot hét BUD/S újoncból álló csónaklegénység formál. Alberto Reno instruktorként, a 228-as osztály felügyelője a BUD/S 2 hetes Bevezető Tanfolyamán, megszemléli a medencét. Láthatóan megelégedve, hogy a CTT készen áll, a 228-as osztály felé fordul egy hosszú pillanatra.

– Harchoz – mondja halkán.

– HARCHOZ! – visszhangozza a 228, miközben az osztály beleolvad a padlóba, minden tanuló igyekszik elfoglalni egy üres betondarabot. Várnak, kinyújtott karokkal, merev, fekvőtámasz testtartást tartva.

– Fekvőtámasz.

– FEKVŐTÁMASZ! – válaszol a 228.

– Le!

– EGY!

– Le!

– KETTŐ!

A 228-as osztály hangosan leszámol 20 fekvőtámaszt, aztán visszatér a fekvőtámasz testtartásba.

– Ree-no in-struk-tor – mondja az osztályparancsnok.

– HOOYAH, REE-NO IN-STRUK-TOR! – kiáltják a tanulók összhangban.

Reno oldalt áll, összefont karokkal, láthatóan nem érdekli a kinyújtott karokon támaszkodó tanulók tömege.

– Fekvőtámasz – parancsolja halkán.

– FEKVŐTÁMASZ!

Két további ilyen kör után Reno közel öt percig hagyja őket fekvőtámasz testtartásban. A tanulók mostanra már a levegőbe lökik és forgatják a hátsójukat, próbálva enyhíteni az égést a karjaikban.

– Fel – mondja ugyanolyan kimért hangon.

– FEL! – felel az osztály, immár kevésbé lelkesen.

– Jelentést, Mister Gallagher.

William Gallagher fregatthadnagy elveszi az osztály létszámjegyzékét Robert Carreola első osztályú gépésztől, a 228-as szolgálatvezető altisztjétől (LPO). Gallagher és Carreola, az osztályparancsnok, illetve osztály szolgálatvezető altiszt a 228-as osztály rangidős tiszti és rangidős legénységi állományú újoncai. Carreola 178 centiméter, de alacsonyabbnak tűnik – részben azért, mert széles, erősen kidolgozott felsőteste van, és részben azért, mert a sorhajóhadnagya 188 centiméter.

Bill Gallagher vékony, komoly fiatalember, félős mosollyal. Észak-Virginiából jött a Haditengerészeti Akadémiára, hogy lacrosse-t játsz-

szon a Haditengerészetben. Gallagher SEAL akart lenni, mióta 1982-ben az apja adott neki egy cikket a *Parade* magazinból, képekkel a SEAL-ekről és a BUD/S kiképzésről. Hét éves volt. Bill Gallagher képtelen volt Annapolis-ból a BUD/S-ra jönni, ezért az Akadémiáról egyenesen a flottához ment. Most, minősített felszíni hadviselési tisztként, két évvel a tengeren, a 228-as osztály élén áll. A célja továbbra is az, hogy SEAL legyen. Bob Carreola tizenegy éve van a Haditengerészetben; ez a második próbálkozása a BUD/S-on. Harmincegy éves, több mint egy évtized szolgálattal haditengerészeti repülőszázadokban. Szintén az a célja, hogy SEAL legyen.

– Instruktor, a kettő-kettő-nyolcas osztály felsorakozott; létszám kilencvennyolc fő, jelen kilencvenöt fő. Egy emberem őrségben van, és kettő a gyengélkedőn.

– Kilencvenöt fő jelen, fregatthadnagy?

– Hooyah, Reno instruktor.

– Ez tévedés, uram. Harchoz és fekvőtámasz. Ön is, Carreola.

Míg Gallagher és Carreola nyomni kezdik a betont, Reno az osztályhoz fordul:

– A többieknek leülni.

– LEÜLNI! – bömböli a 228-as osztály, miközben a fiatalemberek a betonra ülnek. Visszatérnek a tömörített csónaklegénység oszlopaikba. Gyakran fognak így ülni az előttük álló napok és hetek folyamán, az előttük lévőhöz tapadva, hogy melegen maradjanak. Gallagher és Carreola végeznek a fekvőtámaszokkal.

– Hooyah, Reno instruktor! – kántálják.

– Fekvőtámasz – feleli Reno.

Nem ez az utolsó alkalom, hogy Gallagher fregatthadnagy és Carreola altiszt személyesen fizetnek az osztály büneiért. Az egyik csónaklegénység-parancsnok elmulasztotta jelenteni Gallaghernek, hogy az egyik embere engedély nélküli távolmaradáson volt. Ez a figyelmetlenség rossz létszámot okozott Gallaghernek; a ma reggel a medencénél lévő emberek pontos létszáma kilencvennégy. Ha az osztályban egy ember elszúrja, néha az egész osztály megadja az árát.

Néha egyetlen csónaklegénység fizet, vagy csak az osztályparancsnokok. De valaki mindig fizet.

– És most figyelem – mondja Reno az osztályhoz fordulva, végül felemelve a hangját. Az órájára pillant; 0510 van. – Ez ostobaság. Jobb lesz, ha elkezdenek összejönni, fiúk... máris! Innen csak nehezdednek a dolgok. Tudjuk, hogy a legtöbbjük nem lesz itt két hónap múlva, de ha nem kezdenek el csapatként húzni, egyikük sem lesz itt! Ez egy egyszerű létszámjelentés. Ha ezt sem tudják megcsinálni, mihez fognak kezdeni, amikor az Első Fázisba kerülnek és a dolgok tényleg nehezzé válnak?

Az osztály némán hallgat. Gallagher és Carreola tovább nyomják a betont.

Reno a medence partján ülő fiatalemberek oszlopait nézi, aztán a két izzadó újonc felé fordul:

– Fel.

Felállnak és elfoglalják a helyüket a csónaklegénységük élén.

– Ma reggel, uraim, elvégezzük az alap válogató tesztet. Mind átmentek ezen a teszten az utolsó parancsnokságuknál, különben nem lennének itt. Ha nem tudnak átmenni rajta ismét ma reggel, visszakerülnek a flottához, amilyen hamar csak oda tudjuk küldeni önöket. Megértették?

– HOOYAH, RENO INSTRUKTOR!

A BUD/S kiképzést három elkülönülő fázisban tartják. Az Első Fázis a kondicionáló fázis, azt követi a Második Fázis – merülés – és a Harmadik Fázis – fegyverek és harcászat. Hogy felkészítsék őket az Első Fázis nehézségeire, az újoncoknak előbb teljesíteniük kell a 2 hetes Bevezető Tanfolyamot. Itt megtanulják a BUD/S kiképzés szabályait és szokásait. Megtanulják, hogyan viselkedjenek a medencénél, hogyan fussanak az akadálypályán, és hogyan manőverezzenek kis csónakokkal a hullámverésben. Megtanulják az eljárások és protokollok összetett készletét, amire szükség van az Első Fázisban és a BUD/S kiképzés további részében – szokásokat, amiket figyelembe kell venniük, ha túl akarják élni ezt a beavatási rítust. A bevezető idő-

szak alatt kezdenek tanulni a SEAL kultúráról is, és elkezdik magukévá tenni e harcos osztály ethosát. A Bevezető Tanfolyamnak ebben az első néhány percében a 228-as osztály már megtanult valamit a felelősségre vonhatóságról és a vezetésről. Egy tiszt vagy altiszt mindig felelős az embereiért. SEAL-ek haltak meg harcban, de egyet sem hagytak hátra soha.

A Bevezető Tanfolyam, vagy Bevez, segít az újoncoknak fizikailag is felkészülni az Első Fázisra. A 228-as osztály néhány tagja a BUD/S-on van néhány napja, néhányan jó két hónapja. Nyolcat egy előző osztályból gurítottak vissza – kiképzés közben megsérültek és most a 228-as osztállyal kezdik újra. A felkészítésnek ezt a két hetét arra szánták, hogy fizikailag és szellemileg összehozza az osztályt. Ez nagyon fontos időszak. A tanulók többsége egyedül készült erre. Most osztályként – csapatként – fognak élni és dolgozni.

Száztizennégy lelket osztottak be eredetileg, vagyis kapott parancsot a 228-as BUD/S osztályba. A többségüknek viszonylag új a Phil E. Bucklew Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központ a kaliforniai Coronadóban, ahol a BUD/S-t tartják. A 228 tizenkét tagja, mint Bob Carreola, másodszor van itt. Ha egy tanuló feladja, vissza kell térnie a flottához legalább másfél év szolgálatra, mielőtt visszajöhet egy újabb próbálkozásra – ha az első kísérlet során potenciált mutatott, és javasolták a második próbálkozásra.

A 228-as osztálynak 114 tagja volt, akik azt hitték, SEAL-ek akarnak lenni. De csak 98 van a névsorban a bevezetés első napján. A meg nem jelentek közül néhánynak nem tetszett a szolgálat a hajón vagy a támaszponton. Elég fittekk voltak, hogy átmenjenek a BUD/S válogató vizsgáján, és a BUD/S-ban a változtatás egy módját keresték. Mások soknak találták a Bevez előtti viszonylag egyszerű kondicionáló úszásokat és futásokat. És mindig vannak néhányan, akik a BUD/S-ra érkezésük után egyszerűen megijednek. Amikor látják, mit kérnek a SEAL újoncoktól, egyszerűen feladják, mielőtt elkezdenék. Vagyis a lemorzsolódás megkezdődött, még mielőtt a 228-as osztály megkezdte a kiképzés első hivatalos napját. A BUD/S-on bármelyik tanuló bármikor kiszállhat és kérésre elbocsátják (DOR). Csak annyit kell mon-

dania: „Feladom.” A 228-as osztály azon tagjait, akik feladták a Bevez megkezdése előtt, visszaküldik a flottához.

A 228-as osztálynak ma ki kell érdemelnie a Bevezető Tanfolyam folytatásának kiváltságát. Minden újoncnak ismét teljesítenie kell a BUD/S válogató tesztet:

1. 500 yard úszás mell- vagy oldalúszás használatával 12 perc 30 másodperc alatt.
2. Legalább 42 fekvőtámasz 2 perc alatt.
3. Legalább 50 felülés 2 perc alatt.
4. Legalább 6 húzódkodás.
5. 1,5 mérföld futás bakancsot és hosszúnadrágot viselve 11 perc 30 másodperc alatt.

A 228-as osztály egy kivétellel átmegy a válogató teszten. Az újoncok ezzel jegyet váltottak, hogy folytassák a kiképzést két további hétig. Néhányan a minimum közelében vannak, de a többség legalább egy perccel jobbat teljesít a futásban és az úszásban. Nem szokatlan a 80 fekvőtámasz, a 100 felülés és a 15 húzódkodás. Vannak a csapatokban és az instruktor törzs között olyanok, akik szerint a válogató teszt minimuma túl alacsony – a lécet magasabbra kellene tenni azoknak, akik a BUD/S-ra kerülnek.

Ez a teszt nem jelzi tökéletesen előre, hogy ki fog sikerrel járni és ki fog elbukni. Az előttük álló megerőltető napok után néhányan azok közül, akik küzdöttek, hogy átmenjenek a válogató teszten, eljutnak az avatásig. Ők azok, akik gyenge testtel és erős szellemmel érkeztek a BUD/S-ra. A fizikailag tehetségesebbek közül néhányan úgy fogják találni, hogy nincs gyomruk a gyötrelemre, ami előttük áll, és feladják, amint elfáradnak és fáznak. Mérik az idejüket és tesztelik őket a Bevez alatt, de csak két dolog távolíthat el egy tanulót a 2 hetes Bevezető Tanfolyamról: a DOR, vagy a meg nem felelés az alapos pszichológiai vizsgálaton, amit minden újonnan érkezőn elvégeznek. A 228-as osztálynak csak egy tagja bukja el a pszicho vizsgálatot.

A válogató teszt után a 228-as osztály tagjai összeszedik a felszerelésüket a medencepartról és enni sietnek. A reggeli után alakzatban fognak átfutni a Haditengerészeti Kétéltű Bázison a Különleges Hadviselési Központba, ami a bázist kettészelő 75-ös főút óceán felőli oldalán áll. A Kétéltű Bázis ad otthont a nyugati parti SEAL csapatoknak, más Haditengerészeti Különleges Hadviselési parancsnokságoknak, valamint a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központnak.

Coronado csaknem egy sziget, ami a San Diego-öböl közepén terül el, a déli csúcsát a kontinenssel egy szűk, 8 mérföld hosszú homokos földnyelv köti össze, amit Silver Strandnek hívnak. A Haditengerészeti Kétéltű Bázis ennek a szűk földnyelvnek az északi részén van, Coronado településtől délre. Coronado területének északi végét a jókora North Island Haditengerészeti Légi Támaszpont foglalja el. A NAS North Islandként ismert létesítmény a Csendes-óceáni Flotta légi szárnyának komoly karbantartó, kiképző és javító állomása. Az első repülőgép-hordozó, a USS *Langley* North Islandnél horgonyzott 1924-ben, és úttörője volt a haditengerészeti repülésnek a Csendes-óceánon. North Island ma két nyugati parton állomásozó repülőgép-hordozó otthona. A lecsapolt területen 1943-ban épített Haditengerészeti Kétéltű Bázis viszonylag új.

A NAS North Island és a Silver Stranden lévő jóval kisebb Haditengerészeti Kétéltű Bázis között fészkel Coronado idilli üdülő közössége. Az „idilli” enyhe kifejezés; Coronado szép, takaros lakóhely drága házakkal, széles, fehér homokú partokkal a Csendes-óceán felől, és San Diego várossziluettyével az öböl felőli oldalon. Az Orange Avenue, az éttermek, butikok és művészeti galériák pálmafákkal szegélyezett főútja nyugati végén van a híres Hotel del Coronado. Ez a történelmi hotel elnökök, királyok és filmcsillagok kedvence volt több mint egy évszázadig. Amikor megépült 1887-ben, a világ legnagyobb üdülőhotelve volt. Ma egy letűnt kor bájának és pompájának elegáns építészeti emlékeként áll. A Hotel deltől (ahogy néha hívják) délre, a hotel és a Kétéltű Bázis között modern tengerparti felhőkarcolók sora áll. Ezek a medencékkel, kertekkel és verandákkal megszakított hatá-

rozott betontornyok nem is üthetnének el jobban a Hotel del Coronado kecses faíveitől és vörös oromzatú tetejétől. Még délebbre a kontraszt erősödik. Alig háromszáz méterre a beton toronyházaktól, a fehér homokos tengerpartnak ezen a gyönyörű szakaszán tartja az Egyesült Államok Haditengerészete a szabad világ legkeményebb katonai kiképzését.

– Fel!

– FEL!

Székek csikorognak, ahogy a 228-as osztály vigyázzba áll. Néhányan már a tanterem hátsó és oldalsó falai mentén állnak, mert több a diák, mint a szék. Ez a diák-szék arány változni fog, ahogy a DOR-ok száma növekedik. A helyiség izzadság, klór és vizes ruha szagától érett. Reno instruktor a terem elejére és az emelt pódiumra megy. Ismét csendben szemléli az osztályt.

– Harchoz – mondja szenvtelenül.

– HARCHOZ! – felel az osztály.

Most komoly felfordulás van, mivel a 228-as osztály tagjai a székekkel versengenek a tanterem padlójának egy darabjáért. Miközben az osztály a linóleumot nyomja, a Bevezre beosztott többi BUD/S instruktor a terem elejére megy. Amikor a 20 fekvőtámasszal végeznek és „hooyah”-znak Renónak, helyet foglalhatnak.

A „hooyah” kifejezés eredete bizonytalan. A nyugati partról származik, mivel a keleti parton ritkán volt hallható azokban az években, amikor a Haditengerészet mindkét parton tartott UDT/SEAL kiképzést. Az egyik elmélet bizonyos Bud Juric-nek tulajdonítja a kifejezést, aki az 1950-es évek közepének népszerű instruktora volt. Agresszív röplabdásként „poo-yah”-t szokott kiáltani, amikor lecsapta a labdát. Azt mondják, annak a kornak az újoncai átvették a kifejezést és átalakították „hoo-yah”-vá. Más régi SEAL-ek azt állítják, hogy az 1950-es évek közepének egy másik BUD/S instruktora, Paul McNalley fabrikálta a kifejezést. Egy harmadik elmélet egyszerűen úgy tartja, hogy korábbi kiképző osztályok egyszerűen megfordították a „yahoo” szótagjait. Akárhonnan is ered, univerzális válasz lett az

újoncok számára a BUD/S kiképzés minden fázisában, és kedvelt kifejezés a csapatokban.

Reno Alberto altiszt, aki ragaszkodik hozzá, hogy az újoncok a keresztnevét használják, az egyik legfiatalabb a Bevezhez beosztott BUD/S instruktorok között. A 168 centiméterével az egyik legalacsonyabb is, de tömör, izmos és nagyon fitt. Olyasvalaki precíz, kimért akcentusával beszél, akinek az angol a második nyelve. Renónak közigazdász diplomája van a USC-ről; az üzleti világot hagyta ott, hogy SEAL legyen. Kinyit egy háromgyűrűs irattartót és a tekintetét végigviszi az osztályon.

– Jól van, figyelem. Én leszek az osztály felügyelője a kéthetes Bevez tanfolyamon. Van néhány mondandóm, és illő lesz mind figyelniük. Még jobb, jegyzetelniük.

Figyel, miközben néhány újonc simítózáras tasakot vesz elő száraz papírral és ceruzával. Más tanulók nem mozdulnak, vagy lenéznek, hogy kerüljék Reno tekintetét.

– Hányuknak nincs papírja és ceruzája?

Több kéz emelkedik.

– Harchoz, mind!

Reno 20 fekvőtámaszt nyomat velük, majd hagyja őket a fekvőtámasz testhelyzetet tartani.

– Figyeljenek, emberek. Meg lett mondva, hogy mindig legyen önök-nél ceruza és papír. Hát miért nincs?

Csend.

– Ez iskola harcosoknak és komoly dolog. Ha nem akarják, akkor húzzanak a fenébe innen. Kezdenek gondolkodni. Használják a fejüket. Lássanak előre. És most fekvőtámasz.

– HOOYAH, RENO INSTRUKTOR!

Amikor a tanulók végeznek a fekvőtámasszal, Reno visszavezényli őket a székeikre, és az osztály elcsendesedik. Megint izzadni kezdenek, a tanterem levegője áporodott. Reno egyesével bemutatja a többi BUD/S instruktort, akik átviszik a 228-as osztályt a Bevezető Tanfolyamon. Minden instruktor előlép egy egyszerű 15 másodperces szóbeli önéletrajzzal. A többségük 10 vagy több éve van a csapatoknál, és

több SEAL szakasz kitelepülés veteránjai. Kimennek és Reno magára marad az osztállyal. Hosszasan sorolja a tanulóknak, hogy mire számíthatnak a következő két hétben, amikor észreveszi, hogy egy ember kezd elbóbiskolni.

– Fel!

– FEL! – az osztály tagjai talpra ugranak.

– Leülni.

Az osztály leül és Reno kilép a pódium mögül.

– Figyelniük kell, uraim. Ha kezdenek elaludni, álljanak fel. Amit mondanom kell, az fontos. Az önök érdekében, úgyhogy azt akarom, hogy minden szem rajtam legyen. Megértették?

– HOOYAH!

– Ez magas kockázatú kiképzés. Magas kockázatú kiképzésnek nevezzünk minden evolúciót, ahol fennáll a súlyos sérülés vagy halál lehetősége. A biztonság az elsődleges szempontunk. Ha bármilyen veszélyes állapotot látnak, vagy úgy érzik, hogy veszélyben van a biztonságuk, fel kell rá hívniuk egy instruktor figyelmét, vagy a csónaklegénység-parancsnokuk illetve az osztályparancsnokuk figyelmét. Megértették?

– HOOYAH!

– Már beszéltünk a számon kérhetőségről. Használják a szolgálati utat. Tudassák a csónaklegénység-parancsnokukkal és az osztályparancsnokaikkal, ha mentségük van egy evolúcióról. Maradjanak az úszótársukkal. Nem érdekel, ha budira mennek, az úszótársukkal maradnak. Megértették?

– HOOYAH!

– Tisztelet. Elvárom önöktől, hogy tiszteletet mutassanak az instruktor törzs felé, az osztály tisztek felé és a rangidős altisztek felé. A katonaságban vannak; mindenkor udvariasak lesznek. Megértették?

– HOOYAH!

– Tisztesség. Ez egyszerű dolog, urak: nem hazudnak, csálnak vagy lopnak. Ha elveszítenek egy felszerelési tárgyat, írásban jelentik. Nem veszik el másvalaki felszerelését. Történt ilyen a múltban és azok a

srácok elmentek. Tisztelik az osztálytársukat és a felszerelését, és ez azt jelenti, hogy nem veszik el, ami nem az önké. Világos?

– HOOYAH!

– Én vagyok az osztályuk felügyelője a következő két hétben. Azért vagyok itt, hogy segítsék, ha segítségre van szükségük. Ha anyagi problémájuk van, elmegyünk a fizetőszhez és megoldjuk. Ha személyes problémájuk vagy családi problémájuk van, gondoskodom róla, hogy felkeressék a lelkészt. Ha megsérülnek, orvoshoz mennek, rendbe jönnek és visszatérnek a kiképzésre. A felügyelőjük vagyok, nem az anyjuk. Azért vagyok itt, hogy tanítsak. Ha határon belül maradnak, segítek. Ha határon kívülre kerülnek, lesújtok. Megértették?

– HOOYAH!

– Még valami. Azoknak, akik elvégzik önök közül ezt a kiképzést és a csapatokhoz mennek, a hírnevük itt kezdődik. A hírnevük, mint osztály, itt kezdődik. És a hírnevük, mint osztályé, a felügyelőjük kritikája. Ezt nagyon magamra veszem. A hírnév minden. Figyeljenek oda. Gondolkodjanak. Nyújtsanak száz százalékot, mert tudni fogjuk, ha nem. És soha ne hagyják el az úszótársukat. – Az osztályra néz és becsukja a jegyzetfüzetet. – Kérdés?

– NINCS!

– Jól van. Mahoney sorhajóhadnagy néhány perc múlva itt lesz. Készüljenek fel rá.

– Fel! – kiáltja Carreola, ahogy Reno elhagyja a pódiumot.

– FEL!

A 228-as osztály fészkelődik a tanteremben, míg Mahoney sorhajóhadnagra vár. Az osztály egyik tagja őrt áll az ajtónál, hogy riassza a többieket az instruktor közeledéséről. A többiek a székük közelében vagy a terem végében lődörögnek. Az őr bejelenti Mahoney érkezését és a 228-as osztály vigyázzba áll.

– Foglaljanak helyet, uraim, és üdvözlöm önöket a Bevez első napján.

Bill Mahoney sorhajóhadnagy robosztus 180 centiméter, ugyanúgy öltözve, mint a legénységi állományú BUD/S instruktorok: kék póló, khaki rövidnadrág, csillogó fekete katonai bakancs a szárára hajtott

fehér zoknival. A Villanován diplomázott Mahoney sorhajóhadnagy az alapkiképzés tisztje. Ő felel a BUD/S három fázisáért, valamint a Bevezető Tanfolyamért. Felnéz a jegyzeteiből és megszemléli az osztályt.

– Ennek az instrukciós blokknak a célja az, hogy fogalmat adjon önöknek a csapatokban töltött életről és a tengerentúli kitelepülési lehetőségekről, amik azok számára elérhetőek, akik elvégzik a BUD/S-t és elindulnak kiérdemelni a Szigony jelvényüket.

Kihúzza magát és egyenesen az osztályra néz.

– És most tényleg csak ahhoz a húsz százalékhoz beszélek, aki önök közül eljut az avatásig. A többiek addigra rég elmennek. A legtöbben már eldöntötték, hogy meg fogják-e csinálni. Hogy avatásra kerülnek-e vagy sem, az teljesen önökön múlik.

Mahoney elhallgat és megvakarja az állát.

– Tudják, ha át tudnak menni a kiképzésen, az élet a csapatokban fantasztikus lehet. Van izgalom, kaland, utazás, és lehetőség, hogy remek srácokkal szolgáljanak, lehetőség, hogy egyike legyenek a legjobboknak. De előbb ezen át kell menniük. Néhányan látják, mibe kerül, amit itt csinálunk. Túrni fogják a fájdalmat és a hideg vizet, mert úgy gondolják, megéri, hogy eljussanak a csapatokhoz; kitesznek magukért, mert a klubban akarnak lenni. Néhányan maradni fognak, nem számít, milyen keményen próbálunk megszabadulni önöktől, nem számít, mennyire fáznak vagy mennyire fáj. Meg kellene ölnünk őket, mert nem adják fel. És ez oké; ezért vagyunk itt, hogy megtudjuk. Ki akar a csapatokban lenni és ki hajlandó megfizetni a belépőt? A többségük egyszerűen nem akarja ezt annyira. Látni fogjuk.

Mahoney egy számítógép billentyűzetet húz a pódium tetejére és beüt néhány parancsot. A bemutató szoftver sebességbe kapcsol, és egy projektor a vászonra vetíti a Haditengerészeti Különleges Hadviselés emblémáját – az arany SEAL Szigonyt, amit minden minősített SEAL büszkén visel.

– Lássuk, mi vár önökre, ha sikerül kibírniuk a következő huszonhét hetet.

Mahoney röviden bemutatja a csapatok történetét, a II. világháború békaembereitől kezdve az első SEAL csapatok 1962-es megalapításán át a SEAL és SDV (SEAL Szállító Jármű) csapatok jelenlegi helyzetéig. Aztán gyors bemutatót kattogtat végig, ami rávilágít egy SEAL jelenlegi kiképzésére, kitelepülésére és műveleti életére. Bírja a többségük figyelmét, de néhányan engednek a tanterem melegének és kezdenek elbóbiskolni.

A Bevez minden napja kicsit hosszabbnak és kicsit intenzívebbnek tűnik az előzőnél. A Bevez minden reggelje 0500-kor kezdődik a medencénél. Két óra medence evolúció után, amelynek fele fizikai gyötetés és fele vízi kiképzés, a tanulók felveszik a gyakorlójukat és bakancsukat. Amikor rendesen felöltöztek, az instruktorok általában bevezénylik őket a medencébe a felszerelésükkel együtt. Aztán az étkezdébe futnak egy gyors reggelire, majd vissza a bázison át a Különleges Hadviselési Központba, hogy folytassák a kiképzést. A BUD/s nappalai – és néha éjszakai – kiképzési evolúciók sorozatai. Ahogy a napokból hetek lesznek, az evolúciók végteleneknek tűnnek. A tanulók 6 mérföldet futnak minden nap csak enni. A BUD/S újoncok futásban élnek és mindig fáznak és vizesek. Amikor a Központban vannak, több utat tesznek naponta a Csendes-óceánhoz és a parton kell hempergniük, miután visszatértek a hullámverésből. Most fáznak, vizesek és homokosak.

Az instruktorok érzéketleneknek tűnnek és gyakran kegyetleneknek. A nagy része annak, amit tesznek, a szellem és a jellem tesztelése, egyéneként és osztályként. Instruktorok ők, de egyben kapuőrök, és komolyan veszik ezt a munkát. De a gyötrelmek és nyomorúság mellett ott van a tanítás. Habár a Bevez elsődleges célja a tanulók felkészítése a fizikai megpróbáltatásra, ami az Első Fázisában fog kezdődni, itt kezdik el megtanulni azokat az ismereteket, melyekre SEAL-ekként szükségük lesz.

A tanítás a medencében kezdődik.

– Jónak kell lenniük a vízben – mondja Tim King instruktor a 228-as osztálynak. Mint Reno, King alacsony, erős férfi. És sok legénységi

állományú SEAL-hez hasonlóan egyetemi diplomája van; Tim Kingnek büntetőjogból. – Ez különböztet meg minket minden más különleges műveleti erőtől. A víz számukra akadály; számunkra menedék.

Sok változást figyeltem meg a BUD/S-ban, mióta a 45-ös osztályt avatták, de a legdrámaiabbak az úszás tanmenetében vannak. A múltban egyszerűen megmutatták az újoncoknak egy alapúszást, és fordulókat úszattak velük; lábtempó, kartempó és siklás. Most minden a technikáról szól. Az instruktorok a lebegőképesség szabályozás és a testhelyzet tanításával kezdik. Az alapúszás egy módosított oldalúszás, amit az újoncok később az uszonyok használatához fognak alkalmazni. Annak zöme, amit tanulnak, Terry Laughlin munkájából és a „teljes merülés” képzési technikájából származik. Laughlin neves civil oktató, aki újtó hosszútávúszó technikákat fejlesztett ki versenyszerű és szabadidős úszóknak. A 228-as osztályból néhányan versenyszerűen úsztak, mielőtt a BUD/S-ra jöttek, de a többségük nem. Mind a Laughlin-módszert fogják tanulni. Laughlin szerint a lényeg inkább halként úszni, mint emberként. Az oktatók azt mondják, ez olyan, mint lejtőn úszni. Azon múlik, hogy a test fizikailag hosszabb legyen a vízben, csökkentve az ellenállást.

– Terry Laughlin előtt csak be kellett menni a vízbe és meg kellett csinálni – mondja King. – Amikor a BUD/S kiképzésen voltam, az instruktoraim úgy tanítottak minket, ahogy ők tanultak az instruktoraiktól. Most mindez megváltozott; a technika minden.

Az újoncok hosszokat úsznak a medencében, csak a lábukat használva. Aztán új légzési módszert adnak hozzá, elfordulva a vízben a levegővételhez a fej felemelése helyett. A karokat az egyensúlyhoz használják, és hogy hosszabbá tegyék az úszót a vízben. Miközben a tanulók gyakorolnak, az instruktorok ott vannak, oktattva és tanítva.

– Nem sokat tehetünk azért, hogy gyorsabban fussanak – magyarázza King instruktor. A BUD/S kiképzőket „instruktor”-nak nevezik, hacsak nem főaltisztek, mely esetben a rendfokozatukon szólítják őket. – De ha el tudják sajátítani ezeket a technikákat a vízben, drámaian csökkenthetjük az úszásaik idejét. A keret itt a BUD/S-on nagyon szkeptikus banda tud lenni. Hajlamosak vagyunk ellenállni bárminek,

ami kintről jön. De amikor a saját úszásaink ideje csökkent Laughlin módszerével, hát, tudtuk, hogy ez jó információ. Annyit próbálunk tanítani itt a Bevezben, amennyit csak lehet, segíteni nekik a technikájuk javításában. Az Első Fázis instruktorai nem tehetik ezt; nincs rá idejük. Csak beküldik őket a vízbe és elvárják tőlük, hogy teljesítsenek. El kell érniük a minimum úszásidőket, vagy kiesnek az osztályból. Néhányuk számára ez a kiképzés jelenti a különbséget az avatás vagy a kiesés között. Huszonöt százalékkal tudtuk csökkenteni az úzás miatti kieséseket – teszi hozzá némi büszkeséggel. – Ez tényleg működik.

A Bevez első hetében az újoncok felszíni úzást gyakorolnak uszonyok nélkül. A második héten veszik fel a rendszeresített békatalpukat. Az oktatás és tanítás folytatódik – a fizikai gyötréssel együtt.

A Bevez alatt számos más medence alkalmassági ismeretet tanítanak. Vannak alapvető csomók, amiket a tanulóknak ismerniük kell és meg kell tudniuk kötni a víz alatt, miközben visszatartják a levegőt. Ezek azok a csomók, amiket később a víz alatti robbantásokhoz fognak használni szimulált harci környezetben. A Bevez instruktorai elmagyaráznak minden csomót, az alkalmazásukat és hogy hogyan lehet gyorsan megkötni őket a víz alatt. Minden tanuló hord egy darab kötelet a kulacsa nyakára kötve, amellyel gyakorol, és amit a vízbe visz a csomókötő gyakorlatokra. A csomókötés mellett a tanulókat osztályozzák víz alatti úzásból. A Bevezen uszonyok nélkül kell úszniuk a víz alatt 35 métert. A víz alatt úzás titka az, hogy elég mélyre kell menni. A tanulók megtanulják, hogy ha mélyebb vízben úsznak a fenék mentén, a tüdejükben az oxigén parciális nyomásának növekedése lehetővé teszi, hogy tovább tartsák vissza a lélegzetüket és messzebbre ússzanak.

A medence alkalmassági ismeretek közül a legijesztőbb a fulladásállás. A tanulók bokáit összekötik, és hátrakötik a kezeiket. Így módon megkötözve megismerkednek számos víz alatti manőverrel és gyakorlattal, amiket végre kell hajtaniuk az Első Fázis alatt. E gyakorlatok lényege az, hogy megtanítsák a tanulókat kényelemben érezni magukat a vízben és nyugodtnak maradni. Az instruktorok állandóan emlé-

keztetik őket, hogy lazítsanak, de néhányuknak ez nem könnyű. Tim King figyel, ahogy a 228-as tagjai összekötözik a kezüket és lábaikat, aztán beugranak a mély vízbe. Éber instruktorok úsznak mellettük cápákként uszonnal és maszkban.

– Most kiderül, melyik játszott az úszómedencében gyerekként és melyik játszott a tűzcsappal.

Grimaszol kissé, amikor az egyik tanuló a felszínre vergődik egy falat levegőért, majd eltűnik.

– Jónak kell lenniük a vízben, fiúk – emlékezteti a 228-as más tagjait, akik a sorokra várnak a fulladásállásban. – Soha nem lesznek SEAL-ek, ha előbb nem válnak békaemberré.

Az úzás mellett az akadálypálya a technikailag legtöbbet követelő kihívás a Bevez tanulói számára. Tizenöt akadály van, amit a tanulóknak le kell küzdeniük. Ez az akadálypálya nehéz – falak, gátak, kötélhidak és cölöpök sorai, az akadályok között rövid sprinttel a puha homokban. Az egyik legijesztőbb a rakományháló – egy kötélnál a magas fagereten. Fel kell mászniuk ezen a kötélnál és átcsúszniuk a tetején, jó 18 méter magasan lévő rönkön. Más akadályokhoz szögessdrót alatt kell kúszniuk és korlátokon kézen járniuk. Az akadálypálya első napján az instruktorok végigjárják velük a pályát és elmagyarázzák minden akadály leküzdésének a különböző módjait. Aztán a 228-as osztály időre fut. Ez nem önbizalompálya, ahogy néhányan nevezik; ezek valódi akadályok és a Bevez tanulói kínlódnak az első próbálkozásukon.

– Az akadályok mindegyikét úgy tervezték, hogy valami egyedi módon jelentsen kihívást és felkészítse önöket a SEAL-ként tevékenykedésre – mondják az újoncoknak. – Legyen az ejtőernyőzés, munka kis hajókban, menetközben átszállás hajóra, vagy kötéllal ereszkedés egy sziklafalon, ez a pálya gyakorlottabb operátorra tesz. Srácok a csapatokból eljönnek ide és futnak ezen az akadálypályán, hogy felkészüljenek a tengerentúli kitelepülésre.

Az akadálypályához technika, állóképesség, önbizalom, fürgeség és felsőtest erő elege szükséges.

– Meg kell támadnia; vesse neki a testét – kiáltja egy instruktor, amikor az egyik újonc egy függőleges falon mászik. – Ne vonuljon vissza.

Ez a kisemberek játéka. A magasabb és köpcösebb újoncoknak rendszerint bajosabb az akadálypálya. A legjobb időket alacsonyabb emberek jegyzik. Az akadálypálya olyan csörte, amelyben a 228-as néhány tagja jeleskedni fog. Néhányukat kigyomlálja. Mindenesetre ez magas kockázatú kiképzés, mint arra a 228-as osztály hamar rájön. Az egyik akadály, amit úgy hívnak, Csúszda az életért, egy hosszú, 7-8 centiméter átmérőjű nejlonkötélből áll, amit egy 10 méteres toronyból egy 1 méteres függőleges oszlophoz hurkoltak. Az újoncoknak fel kell húzniuk magukat a háromszintes toronyra egyesével, hogy feljuszanak a tetejére, aztán lecsúszniuk vagy lehúzniuk magukat a kötélén. A 228-as egyik tagja elveszíti a fogást a kötélén és leesik a homokba. Eltöri a karját és a medencéjét, és az osztály eggyel zsugorodik.

A Bevezető mutatja meg a 228-as osztálynak a csoportos testnevelési foglalkozást (PT) is. A testnevelési foglalkozás csuklógyakorlatok teljes tárháza egy instruktor vezetésével. Az Első Fázis alatt az osztály a híres BUD/S darálón fogja végezni a PT-t, a BUD/S aszfalozott főudvarán. De a Bevezető újoncok nem kapják meg ezt a kiváltságot. Most a parton kell PT-t csinálniuk, a BUD/S épületegyüttes mögött.

– Egy, kettő, három...

– EGY!

– Egy, kettő, három...

– KETTŐ!

Önmagában egyetlen gyakorlat sem túl fárasztó vagy nehéz, sokukat arra tervezték, hogy bizonyos izomcsoportokat dolgoztasson meg és nyújtson. De két területet újra és újra sulykolnak: has és kar. Minden harmadik vagy ötödik gyakorlat egy szett fekvőtámasz, általában 20, de gyakran akár 50 is. Hasizomra felülések vannak és lábemelések, de a BUD/S választott hasizomgyakorlata a kallózás. A tanulók újra és újra a hátukon fekszenek, lábakkal 15 centiméterre a földtől. Ebben a testhelyzetben számolják a kallózásokat nyújtott lábakkal. Ez hasizomokat épít, és segít a 228-as osztálynak felkészülni a kiképzésen ké-

sőbb következő hosszú óceánúszásokra. Míg egy instruktor hangosan számol és vezeti az osztályt a gyakorlatokon, a többi instruktor az újoncok között jár, biztatva és szóbeli zaklatást kimérve liberális adagokban. A PT alatt az újoncoknak egyéneként és osztályként kell szellemet és motivációt mutatni, és hangosan végezni a gyakorlatok számolását. Ha nem teszik, a PT-t vezető instruktor rendszeresen a hullámverésbe küldi őket – hideg, vizes és homokos.

A PT-t követően a 228-as osztály felsorakozik egy 4 mérföldes kondicionáló futásra a puha homokban. A PT és a parti futások egyenruhája a fehér póló, a hosszúnadrág és a bakancs. A futás alatt a 228-ast többször átküldik a hosszú dűnéken és a kemény homokon a hullámverésbe. A hideg, vizes és homokos állandó viszony egy BUD/S osztály számára, és vámot fog szedni. Az első hét végére a 228-as BUD/S osztálynak 74 tagja van.

A Bevez oktatást is tartalmaz a testnevelési foglalkozás mellett. Az egyik lecke, ami különösen hasznos, az egy órás bemutató a táplálkozásról. Ez Brandon Peterson másodosztályú szanitéc illetékessége, a Bevez kerethez beosztott három szanitéc egyikéé. Peterson altiszt főfoglalkozású BUD/S instruktor, részidős triatlonos és részidős egyetemi hallgató. A felesége táplálkozási szakértő. King és Reno instruktorokhoz hasonlóan nem nagy ember, de nagyon fitt. A bemutatóját a táplálkozásról PowerPointtal tartja, de a szokott módon indít az osztállyal:

- Harchoz
- HARCHOZ!
- Fekvőtámasz.

Háromszor húsz után „Leülni”-t vezényel. A 228-as osztály leül az egykarú tantermi székekre. Most már van elég mindenkinek és mind-egyiküknél van papír és ceruza készenlétben.

– Azt akarom, hogy mind figyeljenek, mert amit mondani fogok az fontos ahhoz, hogy sikeresek legyenek itt, a BUD/S-on. Ma azzal fogunk foglalkozni, hogy mit egyenek és szedjenek, és mit ne egyenek és szedjenek. Eleget kapnak enni az étkezdében?

Negatív megjegyzések morajlanak.

– Hát, ez baromság. Meg kell kapniuk ott mindent, amit enni akarnak. Gondoskodni fogunk erről. – Elhallgat, hogy papírra vessen egy megjegyzést. – Beszéljünk arról, hogy mit tegyenek.

Felvesz egy lézeres mutatót és a vászonra bök, ahogy különböző élelmiszercsoportok diái jelennek meg.

– A lényeg igazából ez: nem lehet pótolni a jól kiegyensúlyozott étrendet, ami összetett szénhidrátokban gazdag, sok gyümölccsel és zöldséggel. Néhányan önök közül azt hiszik, magas fehérje étrendre, vagy tiszta fehérje étrendre van szükségük. Nem így van. Hatvan százalék szénhidrátra van szükségük zsírok és fehérje keverékével. Ne felejtsek el a zsírt, főleg a vékony srácok. Amikor belefognak a hosszú óceánúszásokba, szükségük lesz azokra a kalóriákra, hogy küzdjenek a hideggel. Egyenek, amikor csak tudnak, és egyenek meg mindent, amit csak tudnak. Ha be tudnak csempészni egy energiaszeletet az étkezések között, tegyék, de tartsák távol magukat a cukortól vagy a méztől. Kapnak egy kevés energiát, aztán leengednek. Máskülönből egyenek okosan és egyenek gyakran. Senki nem éget úgy kalóriát, mint egy BUD/S újonc. Elfogyaszthatnak akár napi hatezer kalóriát, és mi gondoskodni fogunk róla, hogy elégecsék. Fel.

– FEL!

– Leülni.

– LEÜLNI!

– Ne aludjanak nekem – figyelmezteti őket Peterson. – Kiegészítők – folytatja. – Maradjanak távol tőlük. Az egyetlen, amire szükségük lehet, a jó multivitamin. Ha C-vitamint szednek, ne vegyenek be többet hatszáz milligrammnál, különben hasmenést okozhat. E-vitamin, nem többet négyszáz milligrammnál. Semmi más. Az illegális serkentők mellett, amikről mind tudnak, maradjanak távol a kreatintól. Tudom, hogy ez recept nélkül kapható és legális, de itt a BUD/S-on szigorúan illegális. Amikor egy izomagyút találunk arccal lefelé a homokban egy parti futáson, fele alkalommal kreatint találunk a szekrényében. Lábgörcsöt okoz. Segíthet felsőtestet és tömeget építeni, de nem lesznek tőle erősebb újoncok. Ha kreatint találunk a szekrényükbe, kirúgjuk önöket innen. Megértették?

– HOOYAH!

– A legjobb, amit tehetnek, hogy átsegítsék magukat a BUD/S-on, az a kiegyensúlyozott étrend, szánhidrátokban gazdagon, és, nem hangsúlyozhatom eleget, egyenek sokat. És ne feledjék a hidratálást. Tartsák tele azokat a kulacsokat. Minden nap meg kell inniük hat-hét liter vizet. Amikor az instruktorok ivószünetet tartanak, használják ki. Mister Gallagher, azt akarom, hogy a tisztjeivel együtt gondoskodjon róla, hogy az emberei bőven kapjanak inni és minden evolúciót teli kulaccsal kezdjenek.

– Hooyah, Peterson instruktor.

– Itt nincsenek könnyebb utak, nincsenek titkos képletek és nincsenek varázsszerek. Adják meg a testüknek, amire szüksége van: kiegyensúlyozott étrendet és sok folyadékot. Gondoskodjanak a testükről, ahogy a felszerelésükről gondoskodnak, és a testük gondoskodni fog önökről. Akkor száz százalékot adhatnak ezen a kiképzésen, amit nyújtaniuk kell, ha végig akarják csinálni. Bármi kérdés?

Egy kéz emelkedik. A BUD/S tantermi protokollt követve a tanuló vigyázzba áll és bemondja a nevét és a rendfokozatát.

– Peterson instruktor, mi van az olyanokkal, mint a Motrin és az Aszpirin?

– Az M-vitaminra gondol? – mosolyog Peterson. – A többségüknek szükségük lesz Ibuprofenre, főleg a Pokol Hét alatt. Igazából nehéz átmenni a Pokol Héten nélküle. Az egészségügyi részleg gondoskodni fog róla, hogy megkapjanak minden Ibuprofent, amire szükségük van, de nem többet a szükségesnél. Ami az Excedrint, a Tylenolt vagy az Alevét illeti, ne lépjék túl a javasolt adagolást. Ezek rendben vannak, ha lázasak vagy fáj valamijük. De ne adagolják túl ezeket a gyógyszereket. Fájdalmaik lesznek, míg itt vannak. A munkánk része, hogy fájdalmat okozunk. Nem maradandó fájdalmat, de fájni fog. Mind meg fogják tanulni, hogyan játszanak a fájdalommal. Ez mind része a SEAL-lé válásnak. A legjobb védekezés a fájdalom és a sértegetés ellen a személyes motiváció és a csapatszellem. Mennyire akarnak igazából itt lenni? Ezt el kell dönteniük. További kérdés?

Nem jelentkeznek.

– Oké, akkor ennyi. Fel.

– FEL!

Az osztály vigyázzban áll, miközben Peterson lelép a pódiumról és elhagyja a termet. Az emberek a darálón sorakoznak és a következő kiképzési evolúcióra futnak.

A 228-as osztály osztályként fogja végezni a BUD/S kiképzés veszszőfutását. Az újoncokat erős vagy gyenge osztályként fogják azonosítani; olyanként, ami motivált és együtt húz, vagy ami kínlódik. De a kiképzés és a tesztelés között nagy eltérés van. Az instruktorok egyszerűen nyomorulttá vagy szinte lehetetlenné tehetik a tanulók életét. Ugyanolyan biztosan kiejthetnek egy embert a tanfolyamról, mint egy gyenge úszás vagy egy törött láb. Az osztály egyetlen védekezése e korlátlan zaklatás ellen a csapatszellem és csapatmunka. Ez a Bevez fő tanulsága a 228-as számára. A csapatmunka könnyebbé teszi az életet az osztálynak, mint egésznek, de a 228-as osztályból sokaknak a különbséget is fogja jelenteni a SEAL-lé válás vagy a BUD/S-on lemorzsolódás között.

A Bevez második hetén a 228-as osztály elkezdi az IBS hullám átkelest. Az IBS hivatalosan a „felfújható csónak, kicsi” rövidítése; nem hivatalosan az „ici-pici hajó”-é. Eddig a pontig az újoncok egyénekként és osztályként funkcionáltak. Most megtanulnak csónaklegénységekként teljesíteni. Hat-nyolc fő alkot egy IBS legénységet. A SEAL csapatokban az alapvető harci alegység ugyanakkora, csak rajnak vagy tűzcsoporthnak hívják. Az Első Fázis kiképzés során, és különösen a Pokol Hét alatt, a csónaklegénységeknek csapatként kell működniük.

Az IBS ormótlan, 75 kilogrammos, 4 méteres gumicsónak. Szerencsétlen választás lenne vadvízi evezéshez. Gyatra tervezésű és túl ormótlan szinte mindenre azt leszámítva, hogy megtanítsák a BUD/S újoncokat együtt dolgozni a hullámverés zónájában – együtt húzni csapatként. A 228-as először megtanulja az eljárásokat és protokollokat az IBS felszerelésére és felsorakoztatására a parton a szemléhez. Amikor a csónakokat felszerelték és az újoncok készen állnak, az emberek vigyázzba állnak a csónakjuknál mentőmellényben. A gyakorló

sapkájuk a zubbonyukhoz van rögzítve hosszú narancssárga ejtőernyőszinórral. Az evezők meghatározott módon vannak beékelve a főtömlő és a két keresztömlő közé; az orr- és tatkötelek gondosan fel vannak tekerve a gumipadlón. Minden hullámon átkelés verseny után a legénységeknek vissza kell térniük ugyanerre a helyre, felkészíteniük a csónakjukat a szemlére, és vigyázzban várniuk a következő futamot.

A csónakok sora előtt vannak a kormányosok, vagyis a csónaklegénység-parancsnokok, sorban állva egymás mellett, az evezőjükkel a lábuknál, mintha valamilyen hosszú csövű puska lenne. Minden kormányos tiszteleg az instruktornak és jelenti, hogy a csónakja felszerelt és a legénysége készen áll a tengerre. Közben a többi instruktor a csónakok sorát járja, hibákat keresve. Ha találnek egy evezőt, ami nincs szorosan elrakva, elhajítják a parton. Ha egy tanuló futásnak ered, hogy elhozza az úszótársa nélkül, az egész csónaklegénység fekvőtámaszt csinál. Az IBS gyakorlatok alatt az újoncok bakancsbal a csónakjuk főtömlőjén és a kezükkel a homokban végzik a fekvőtámaszt. Steve Ryback instruktor vezeti a 228-as osztályt a hullámon átkelésük első napján. Inas férfi, aki Chicagóban nőtt fel. Ryback a Kettes SDV Csapatban szolgált a keleti parton, mielőtt a BUD/S-ra jött. Megadja a kormányosoknak a szabályokat minden hullámon átkelés versenyhez. A kormányosok ezután eligazítják a csónaklegénységüket és irányítják a legénységüket, miközben áteveznek a hullámverés zónáján, ki a törőhullámokból, majd vissza. Több verseny után Ryback több szett fekvőtámaszt csináltat a kormányosokkal.

– Fel, uraim – mondja.

Azok fogják az evezőiket és vigyázzba állnak.

– Nem látok elég csapatmunkát és szellemet odakint. Egész nap itt leszünk, hacsak el nem kezdenek együtt húzni. Mister Gallagher.

– Hooyah, Ryback instruktor.

– Ön és a legénysége leülhet.

– Hooyah, instruktor.

Gallagher legénysége győzött az utolsó versenyben, így pihenhetnek, míg a többi legénységnek ki kell mennie vissza. A 228-as osztály

nem csak a csapatmunka értékét tanulja meg, hanem azt is, hogy megéri győztesnek lenni.

– A többiek jól figyeljenek, mert nem fogom megismételni magam. Mondom a feladatot. – Közelebb inti a parancsnokokat patkó alakban, és megadja nekik a kifutási utasításokat. – Kormányosok, egy percük van, hogy eligazítsák a legénységüket. Rajta!

Jason Birch korvetthadnagy visszafut a csónakjához. Nincs a legjobb hangulatban; hosszú volt a nap és ez már az ötödik csónakversenyük a 17°C-os vízben. A csónakja utolsóként vagy majdnem utolsóként végzett minden futamban. Birch kissé hátrányos helyzetben van, mert a törp legénység tagja. A csónaklegénységeket magasság szerint szervezik, mert a tanulóknak gyakran kell a fejükön vinniük a csónakot. Hét nagyobb ember általában nagyobb súlyt képes emelni és cipelni, mint hét kisebb ember – kevesebb IBS centiméter jut egy újoncra. A BUD/S-on sok kiképzési evolúció kedvez az alacsonyabbaknak, de az IBS hullámon átkelés nem tartozik ezek közé. Birch korvetthadnagy visszafut az IBS-éhez, ahol a csónaklegénysége fekvőtámaszozik, mert olyan gyatrán teljesített az utolsó futamban.

– Oké, fiúk, mondom a feladatot – mondja nekik. Birch erős, 23 éves a marylandi Croftonból, aki az Annapolis-on diplomázott. A Haditengerészeti Akadémián bokszolt és tájfutó volt, ami jó kombináció egy BUD/S újoncnak. – Ki kell eveznünk a hullámvonalon túlra, felborítanunk a csónakot, aztán balra fordulnunk és a távjelzőig evezünk.

A legénység követi a kinyújtott kezét, ami egy fatoronyra mutat, rajta egy jelzősávval.

– Megint felborítjuk a csónakot és egyenesen bejövünk a partra. Na, itt kell együtt húznunk; a fejünkön visszük a csónakot fel a homokdűnére, megkerüljük a mentőt, és viaszprintelünk ide. Vettétek? Oké, fiúk, készülődjünk!

Míg a legénységek készülődnek, az instruktorok a csónakok sorát járják. Némelyikük evezővel homokot lapátol a még fekvőtámaszozó újoncok hátára és a csónakjukba. Mások emlékeztetik az újoncokat, hogy ha nem akarnak kimenni vissza a hideg vízbe, csak annyit kell tenniük, hogy feladják; meleg zuhany van a barakkokban, a BUD/S

épületegyüttesben. Ahogy Birch korvetthadnagy befejezi az eligazítást, Jeff Rhodes közeledik hátulról. Rohdes egy főaltiszt nagy tapasztalattal a csapatokban és a BUD/S-ban. Ezen a BUD/S turnusán közgazdász diplomát szerez a San Diego Államin.

– Oké, korvetthadnagy, ezúttal használja a fejét – mondja halkan. – Már figyelnie kellene a törőhullámoknak azt a sorát, ahogy érkeznek. Tanuljon meg előre látni. Ha erős sor jön, próbáljanak meg hátrálni és hagyni, hogy átcsapjanak, mielőtt megtámadják őket. Ha nem várhatnak gyenge sorra, ne vigye a csónakját ki oda, ahol felborulnak, ha csak közvetlenül orra nem tudják venni a hullámot. Ha oldalra fordulnak, a tenger felől lévő fiúkkal hátrafelé lapátoltasson. Amint az orr rajta van, mindent bele. És próbálják kerülni a forgalmat. Megértette?

– Hooyah, Rhodes főaltiszt.

– Irány a hullám – mondja Ryback a megafonon, és a kilenc csónak megrohamozza a vizet.

Gallagher és legénysége figyelnek. Az újoncok alacsonyan viszik a csónakjukat a homok felett, egyik kézzel az emelőbrágát markolva, a másikkal az evezőt fogva. A csónaklegénységek begázolnak a sekélyesbe. A rájuk váró hullámverés mérsékelt, alig 1,8 méteres törőhullámok sora. Enyhe szél fúj a tengerről, egy kicsit megnehezíti az indulásukat.

– Egyesek be! – kiáltja Birch, és a két első ember beugrik az orrba és evezni kezd.

– Kettesek be!

A következő kettő közepén száll be az IBS-be, és felveszi az evezést. Amikor a víz a mellkasáig ér, Birch beparancsolja az utolsó két emberét a csónak farába. Felküzdik magukat, aztán hátranyúlnak, hogy áthúzzák a taton a tisztjüket. Birch néhány alacsony törőhullámot lát közvetlenül előttük és nagy sor következik utánuk. A csónakja egyenesen feléjük tart, és van lehetőségük.

– Gyerünk! Evezz, evezz, húzd, húzd...!

Míg a törptársai keményen lapátolnak, Birch igyekszik egyenesen tartani az orrot a törőhullámokban. Áttörnek egy hullámon és veszélyesen magasra kerülnek a másodikon, de átjutnak.

– Evez tovább! – kiáltja. A tekintetét le sem véve a közeledő hullámok soráról, balra megpillant egy IBS-t, ami felborul, szétszórva az újoncokat és evezőiket.

– Húzd! Húzd! – kiáltja egyszerre a hat evezős. Sikerül kijutniuk a hullámverés zónájából, amikor újabb nagy hullámsor kezd megtörni. Amint biztonságban átjutottak a törőhullámokon, Birch parancsot ad a csónak felborítására.

A három jobboldali evezős kiugrik, magánál tartva az evezőjét. A baloldalon maradt három ember áthajol az IBS-en és megmarkolják a belső hordköteleket, az IBS feneké közelében a jobb oldali főtömlőhöz rögzített vászonhurkokat. A baloldali főtömlőn állva áthúzzák a fejük felett a csónakot. Amint a csónak felborul, a jobboldalon lévő három ember a felborult csónakra mászik, megragadják a jobboldali külső hordköteleket, és visszafordítják a csónakot. Birch korvetthadnagy és hat evezőse gyorsan behúzzák magukat a csónakba, miközben a hullámok veszélyesen visszasodorják őket a hullámverés zónája felé. Birch közben végig a hullámokat és a partot figyeli.

– Csináljuk! – kiáltja Birch. – Jobboldal, előre, baloldal, hátra.

Az IBS körbefordul.

– Oké, mindent bele... húzd, húzd!

Miközben összhangban eveznek dél felé a hullámverés zónáján kívül, Birch észreveszi, hogy ötödikek a kilences regattában – fejlődés, de még nem elég jó.

Jason Birch korvetthadnagy már felkeltette az instruktor keret figyelmét. Az egyik első heti medencefoglalkozás végén az osztály gyorsan öltözködött a medenceparton, hogy a következő evolúcióra menjenek – reggelizni. A medencefoglalkozás oktatásból zaklatásba ment át, és az újoncok komoly adag fekvőtámaszt csináltak, mielőtt felvették a gyakorlójukat. Két instruktor vizes tömlővel dolgozta meg az osztályt, biztosítva, hogy vizes ruhában fussanak enni. Troy Casper instruktor a 3 méteres betontoronyról figyelte, hogyan küzdöttek a ruháikkal a fáradt, ázott tanítványai.

– Oké, urak, lássuk, szeretik-e a hazardjátékot – kiáltotta a kakasülőjéről megafonon. – Ha egyikük csinál húsz húzózkodást a tornyom-

ról, hagyom, hogy öt perccel előbb menjenek enni. De ha a bajnokuk elbukik, az adósaim lesznek... mind.

Birch előlépett:

– Én állom a fogadást, Casper instruktor.

Casper intett neki, hogy menjen fel a toronyba. Birch gyorsan felmászott az emelvényre és leereszkedett. Teljes gyakorlóban volt és bakancsban – és csurom vizesen. A víz felett lógva, csak az ujjaival kapaszkodva a betonperemben, végrehajtott húsz húzózkodást. Az utolsók nem voltak könnyűek, de az osztály vele volt, hangosan számolva:

– TIZENNYOLC... TIZENKILENC... HÚSZ!

– Oké – ismerte el Casper. Próbált nyersnek hangzani, de mint a többi BUD/S instruktor, örömmel látta a vezetést és szellemet az osztályban. – Korábban befejezzük.

– Evezz... evezz... – buzdítja most Birch a legénységét, miközben tovább lapátolnak délre a Strand mentén, a hullámszónán kívül. Birch korvetthadnagy gondosan figyeli a jobbján lévő gurulóhullámokat, a balján lévő törőhullámokat, és a közvetlenül előtte lévő csónakot. Időnként hátranéz arra a legénységre, amelyik megpróbálja befogni őket. Amikor a csónaklegénységek a parton lévő távjelző mellé érnek, a legénységek elkezdik felborítani a csónakjukat. De Birch bíztatja az embereit, hogy evezzenek el a többi csónak mellett.

– Most, uram?

– Evezetek tovább, szólok, mikor.

A feje forog, a törőhullámok és a gurulóhullámok között járva.

– Most! – kiáltja, amikor végül jóval elhagyták a többi csónakot. – Borítsd a csónakot!

A legénység megismétli a gyakorlatot, felborítva a csónakot, majd visszaborítva. A hideg kezd vámot szedni és a mozdulataik ügyetlenné válnak. Mintha lassított felvételen lennének. Közel két órája vannak vízben vagy állnak a parton vizes gyakorlóban.

Megint a csónakban Birch a part felé mutat. Figyeli, ahogy egy nagy hullám felborítja az egyik csónakot előttük balra. A felborult csónak

egy másik IBS-re esik, a vízbe ütve az egyik evezőst. A társai gyorsan vízbe ugranak, hogy csatlakozzanak hozzá.

– Most! – kiáltja Birch a legénységének. – Evezz! Húzd! Húzd keményen!

Gyorsan hátrapillantva a gurulóhullámokra, a kormánylapátként használt evezőjével irányítja a csónakot, és az elől lévő törőhullámokat tanulmányozza. Beviszi a legénységét a hullámverésbe. Elkapnak egy nagy gurulót és előrelódulnak. Ahogy a hullám megtörik körülöttük, az IBS bizonytalanul jobbra perdül.

– Bal hátra! Bal hátra! – kiáltja elkeseredetten, és a csónak baloldalián lévő három ember eszelősen lapátol hátrafelé. Az IBS habozik, aztán kiegyenesedik és meglövigolja a következő hullámot a part előtti sekélyesben. Átjutnak.

– Egyesek: ki!

– Kettesek: ki!

– Hármások: ki!

Birch és emberei gyorsan vízbe ugranak az IBS-ükről. Alacsonyan viszik maguk között, miközben felfutnak a puha homokra. Ott a fejük fölé emelik, és nehezen elcsoszognak a puha homokban a dűne lábához. A legénységek, akik kiestek a hullámverésben, gyorsan rendbe szedik magukat és átkelnek a parton. Birch és legénysége a harmadik helyen haladnak, amikor felkapaszkodnak a homokdűnére, de két másik csónak közeledik a nyomukban.

Míg a hatfős legénység felviszi a fejen az IBS-t a 4,5 méteres töltésre, Birch hátulról tolja. Holtfáradtak, de átkínlódják magukat a dűnén és megkerülik a parkoló mentőautót. Tim Cruickshank instruktor, az ügyeletes szanitéc bízgatásokat kiált. Minden testnevelési foglalkozáson jelen van egy szanitéc. Birch az IBS orránál helyezkedik el a dűnén lefelé és a puha homokban a célhoz tartó útra. Amikor a fejen viszik, a kormányos nem tudja kivenni a részét a súlyból a farnál lévő pozíciójából. Lefelé menet a súly nagyját az orránál lévő két ember viseli. Az egyik „egyese” kínlódik, ezért Birch helyet cserél vele, miközben megkezdik a csoszogó sprintjüket a célba. A magas fiúk egyik

csónakja megelőzi őket, de a másikat maguk mögött tudják tartani a negyedik helyért folyó versenyben.

– Jó munka, fiúk – mondja Birch a legénységének, miközben sorba állítják és előkészítik szemlére az IBS-üket.

– Nem rossz, korvettheadnagy; a fiai tanulnak.

– Hooyah, Rhodes főaltiszt.

– És most vigye le őket és fekvőtámasz a többi vesztesel.

– Hooyah, Rhodes főaltiszt.

A Bevez utolsó napja a 225-ös osztálynak az avatási napja. A Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központ általában steril BUD/S udvara ünnepi külsőt ölt. Az egyszerűen darálóként ismert aszfalton, ahol BUD/S újoncok az Első Fázisban kemény PT-t viselnek el, most kék ruhával bevont összecuskható fémszékek sorakoznak. A székek körül a daráló három oldalán az ötven állam zászlói részben eltakarják a BUD/S kiképző irodákat és tantermeket. Az udvar nyugati végének emeleti erkélyéről hatalmas, kétszintes amerikai zászló lóg, háttérfüggönyként szolgálva egy emelvénynek, rajta elegáns fa pódiummal. Az emelvényt vörös-fehér-kék drapéria díszíti. Három haditengerész tiszt és egy zakós, nyakkendős civil ül a pódium mögött. A figyelmüket a két első széksoron helyet foglaló ropogós fehér egyenruhájú huszonkét emberre összpontosítják. Az egyenruhás férfiak mögött több száz vendég van. A többség barát és családtag, akik eljöttek megnézni az avatást. Az erkélyen SEAL-ek vannak elszórva, aktívak és nyugálománnyúak. Mint egy ortodox vallás régi hívői, eljöttek megújítani a köteléküket a templommal.

Gallagher fregattheadnagy hangja visszhangzik a darálón:

– Kettő... Kettő... Ötös!

– HOOYAH, KETTŐ-KETTŐ-ÖTÖS OSZTÁLY! – harsogja a 228-as osztály.

A 228-as osztály zárt alakzatban van, keményített gyakorlóban, köpött fényes bakancsban és keményített sapkában. Az újoncok az ülő vendégek mellett állnak, vigyázzban és jól festve. Most hetvenen vannak.

– Kettő... Kettő... Nyolcas!

– SOK SZERENCSÉT, KETTŐ-KETTŐ-NYOLCAS OSZTÁLY! –
válaszolja hangosan a huszonkét hamarosan avatott.

Ez mind része a rituálénak. A kopasz osztály hooyah-zik az avatandó osztálynak, és az avatandó osztály sok szerencsét kíván a kopasz osztálynak. A 226-os és 227-es osztályok hiányoznak, mindkettő távol van a Központtól kiképzési evolúciókon. A jelenlegi hagyományt követve az avatási beszédet egy régi BUD/S végzős tartja. A 225-ös osztály esetében az avatandókat az a megtiszteltetés éri, hogy Scott Lyons nyugállományú korvettkapitány a szónokuk, a 25-ös osztályból. Scott Lyons a BUD/S kiképzés korai megfelelőjét végezte el az 1950-es évek közepén, és Első Fázis tisztként szolgált az 1970-es évek elején. Lyons továbbá kivette a részét a vietnami harcokból több turnussal, ahol begyűjtött egy Ezüst Csillagot, öt Bronz Csillagot és egy Bíbor Szívet. A 225-ös osztály 146 fővel jelentkezett a BUD/S-ra. Ma 22 főt avatnak – 3 tisztet és 19 legénységi állományút.

Ami figyelemre méltó a 225-ös osztály tagjaiban, az az általános megjelenésük; ezek a BUD/S végzősök elképesztően átlagosan festenek. Mind ugyanolyanok – fehérek, fiatalosak, tiszták és egészségesek; a többségük 175-178 centiméter, csak néhányan magasabbak 180-nál. Ez nem jellemző a 228-as osztályra, amelyben a tanulók a 200 centimétertől a 168-ig terjednek.

John Dowd sorhajóhadnagy, a 225-ös osztály parancsnoka felmegy az emelvényre és tiszteleg a sorhajókapitánynak, aki a pódiumhoz lépett.

– Uram, kérek engedélyt a Kettő-kettő-ötös osztály harangszóval történő búcsúztatására.

Ed Bowen sorhajókapitány, a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központ parancsnoka viszonozza a tisztelgést. A mosolya csaknem olyan széles, mint Dowdé.

– Az engedélyt megadom, sorhajóhadnagy.

Dowd sorhajóhadnagy megfordul, és egyetlen szökelléssel leugrik az emelvényről. A sapkáját egy osztálytársának lökve sprintben megkerüli az ülő vendégeket az Első Fázis irodájáig, amely előtt egy oszlopra van kötözve a híres BUD/S harang. Háromszor megkondítja,

csaknem letépve a kötelet a harangnyelvről. Moraj hallatszik a 225-ös osztály tagjaitól; hivatalosan is vége. Még nem SEAL-ek, de már BUD/S avatottak.

– Soha nem irigyeltem így senkit életemben – emlékezik később aznap este Chad Steinbrecher korvetthadnagy a 228-as Bevez buliján.

– Három osztályt láttam avatni előttem Annapolis-on, és soha nem irigykedtem annyira, mint a kettő-kettő-ötös srácaira.

A 225-ös osztály avatása csak egy evolúció volt a 228-as osztály utolsó Bevez napján. Mint minden Bevez reggel, a 228-as napja a medencénél kezdődött 0500-kor. Ez az újoncok utolsó reggelje a medencénél a Bevezető Tanfolyam „tanárai”-val. Az Első Fázis, ami hétfőn kezdődik, gyenge lesz tanításban és erős traumában. Sok újoncnak a 228-asban úgy tűnik, mintha csak most érkeztek volna a BUD/S-ra. Ahogy egyik tanuló megfogalmazta: a napok hosszúak, de a hetek gyorsan telnek. Fontos, hogy az osztály erősen fejezze be és lendülettel érkezzen az Első Fázisba. Egy intenzív medencefoglalkozás után az emberek reggelizni futnak, aztán a bázison át a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központba. Miután PT-ztek a parton, futottak a puha homokban és tettek néhány utat a hullámverésbe, futólépésben visszatérnek a barakkokhoz, hogy átöltözzenek az avatási ceremóniára. A Bevez lényegében véget ért a 228-asnak. Miközben a 225-ös osztály egy fogadáson ünnepel a családokkal és barátokkal a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Központban, a 228-as osztály átfut a bázison ebédelni. 1300-kor az újoncok megint a Központban vannak, a tanteremben.

– Fel!

– FEL!

– Fekvőtámasz.

Bill Gallagher számol, és a 228-as lenyom húszat, majd fekvőtámaszban vár.

– Fel.

– HOOYAH, RENO INSTRUKTOR!

– Leülni.

– LEÜLNI!

– Létszámot kérek, Mister Gallagher.

– Létszám hetven fő, Reno instruktor. Mindenki jelen egy fő kivételével, aki gyengélkedőn van.

– Majdnem, uram, de nem az ön hibája. Mióta számoltak, még egy ember kiszállt, csak néhány perce.

Reno közlésére a csónaklegénység-parancsnokok feje forog, felmérve a legénységüket. Ez kezd személyes lenni és tudni akarják, hogy az egyik sajátjuk adta-e fel.

– Ez van, urak. Az osztályuk hatvankilenc fővel megy az Első Fázisba.

A 228-as osztály felzúg. Reno ritka mosolyt mutat az embereknek, és hagyja őket egy pillanatra, aztán csendet kér:

– Jól van, figyelem. Ez az utolsó Bevez eligazításuk. Kemény két hetük volt, fiúk; szerintem készen állnak az Első Fázisra. És sokkal nehezebb lesz. Soha nem lesz könnyű... itt nem, a csapatoknál. Kemény munkánk van. Ha úgy gondolják, a keret jó munkát végzett itt a Bevezben ezen az elmúlt két héten, akkor kimutathatják az elismerésüket azzal, hogy eltöltenek egy kis időt ezekkel az értékelési lapokkal. Nem akarunk szabadjegyet. Ha panaszuk van, tudni akarunk róla. A Bevez minden instruktora olvasni fogja ezeket az értékeléseket, úgyszólván mindent bele, oké?

– HOOYAH!

– Na, van néhány mondanivalóm. Úton vannak az Első Fázisra, úgyhogy büszke vagyok önökre. A Pokol Hét után azokra, akik kibírják, még vár a bűvár medence jártasság a Második Fázisban és a fegyveres gyakorlás a Harmadik Fázisban. Kezet akarok rázni önökkel az avatáson. Amikor odaérnek, Reno harcosaiként akarok gondolni önökre.

Újabb zúgás az osztálytól. Reno nagyon népszerű a 228-as osztályban. Bár gyakran meggyötörte őket, az újoncok tudják, hogy Reno és a többi Bevez instruktor próbálta megadni nekik azt, amire szükségük lesz az Első Fázis túléléséhez.

– Legyenek pontosak. Legyenek éberek. Legyenek felelősségre vonhatóak a tetteikért egyenruhában és azon kívül. Tisztek, vigyázzanak az embereikre és az embereik vigyázni fognak önökre. A hírnevük

minden a csapatokban. Ha mást nem is, ezt jegyezzék meg. A lehetőség, hogy felépítsék ezt a hírnevet, hétfő reggel nulla-öt-nullakor kezdődik az Első Fázisban.

Körülnéz az osztályon; minden tekintet rajta van.

– Azoknak, akik eljutnak a csapatokba, azt akarom, hogy vigyék ezt magukkal. A srácok a csapatokban egy testvériség. Közelebb lesznek hozzájuk, mint a középiskolai vagy egyetemi barátaikhoz bármikor. Velük fognak élni kitelepülésen és néhányan talán velük halnak meg harcban. De soha ne feledjék a családjukat. A család megelőzi a csapattársakat. A többségünk meg fog öregedni és ágyban hal meg, és csak a család lesz ott velünk, hogy segítsen a halálban. A családot tegyék előre. Azt akarom, hogy ezt soha ne felejtsek el.

Reno tekintete körbejár az osztályon.

– Sok szerencsét, uraim – mondja, elindulva az ajtóhoz.

– Fel! – kiáltja Gallagher.

– FEL!

– Ree-no in-struk-tor!

– HOOYAH, REE-NO INSTRUKTOR!

Miután Reno otthagyja őket, az újoncok lézengeni kezdenek és halkán beszélgetnek. Izgatottak, fel vannak húzva. A többségüknek fáj valami és mind nagyon fáradtak. Reno zárszója alatt egy instruktor osont csendben a terem végébe. Nem a Bevez instruktorok egyike. A 228-as osztálynak még észre kell venniük.

– Harchoz – vezényel halkán.

– HARCHOZ!

Fekvőtámaszba merevedett testek tengerén át a tanterem elejére lépked.

– Fel és foglaljanak helyet – mondja, és az osztály leül a székekre.

Magasabb Renónál és kerekesebb, puhább kinézete van. Reno alig mosolygott, de ennek az instruktornak mintha állandó barátságos vigyora lenne.

– A nevem Mruk instruktor, és én leszek a felügyelőjük az Első Fázisban. Vannak itt első osztályú altisztek?

Csak Carreola emeli a kezét.

– Oké. Hány másodosztályú?

Több kéz emelkedik.

– És hány visszagurított?

Ezúttal megszámolja őket.

– Hét visszagurított... jó. A visszagurítottak tudják, mi az ábra. Segíthetnek a többieknek a túlórás dolgokban: csónakok, járművek előkészítésében, ellátmány-kérelmezésben, ilyesmikben. Mint azt már tudják, fiúk, sok dolgot kell elvégezni a kiképzési órákon kívül. Az Első Fázisban sokkal kevesebb idejük lesz és sokkal több tennivalójuk. Mindet el kell végezni, vagy osztályként fizetnek érte, higgyék el nekem.

– Kábé két éve vagyok itt, és az önöké a második osztály, amelynek a felügyelője vagyok. Elkövettem néhány hibát az első osztállyal, de önökkel megpróbálok jobb munkát végezni.

Az osztály bambán bámul Mrukra; ez olyan, mintha Isten azt mondaná, sajnálja.

– De figyelniük kell rám és száz százalékot nyújtaniuk. Ez azt jelenti, hogy igyekeznek a kiképzés alatt és nem lazítanak a túlórás dolgokban. Készítsenek elő minden felszerelést, mielőtt befejezik este, és tartsák rendben a kijelölt helyeiket. A napok hosszúak, de mindent meg kell csinálniuk. Megértették?

– HOOYAH!

Sean Mruk a 162-es osztállyal végzett. Mint meglepő számú SEAL, a Középnnyugatról származik – az ő esetében az ohiói Lakewoodból. A BUD/S-ra a Kettes SEAL Csapatból jött, ahol három kitelepülést teljesített Európában. Az instruktor mértékegysége – vagy egy SEAL-é, mint azt a 228-as osztály kezdi megérteni – a kitelepülések száma, amiket végrehajtott. Minél több a kitelepülés, annál tapasztaltabb a SEAL. Ez a tudás és tisztelet mértékegysége. Miközben Mruk végigveszi a dolgok litániáját, amiket a 228-asnak elő kell készítenie az Első Fázis kiképzésre, a 228-as osztály a gyűrött jegyzetfüzetekbe firkál.

– Osztályparancsnok?

Gallagher feláll.

– Átköltöztette a srácait másik körletekbe?

– Hooyah, instruktor.

A 228-as osztály a Bevez alatt a BUD/S daráló mögötti kis körletekben lakott. Most a Haditengerészeti Különleges Hadviselés harmadik fedélzetén fog lakni az osztály, körülbelül 150 méterre északra a Központtól. Ezek az újabb körletek viszonylag tágas, kétágyas szobák, közös fürdővel a szobák között. Az épület közvetlenül a fehér homokú parton helyezkedik el, zavartalan kilátással a Csendes-óceánra. Ha ezek lakások lennének, közel egy millió dollárt érnének egyenként. De az ár a 228-as osztálynak sokkal magasabb lesz. Ahhoz, hogy a Különleges Hadviselési körletben maradhasson, az újoncnak a 228-as osztályban kell maradnia. Ha DOR-ozik, vagy visszagurítják másik osztályba, akkor visszakerül a Központ zsúfolt szállásaira.

– Jó – folytatja Mruk. – Ott leszek vasárnap tíz-nulla-nullakor, és megmutatom, hogyan készítsék elő a körletüket a szemlére. A körleteket és a szárítókat tisztán és rendben kell tartaniuk. És a szobáknak makulátlanoknak kell lenniük. Megértették?

– HOOYAH!

– Na, mint tudják, az Első Fázis PT-vel kezdődik a darálón nulla-öt-nulla-nullakor hétfő reggel. Használják ki jól az időt addig. Van egy kupac sisak az Első Fázis irodánál. Fessék át őket és nyomják rájuk az osztály számát. Önök most már hivatalosan egy osztály; az Első Fázis várja önöket. Kérdés?

Nincs. A 228-asnak vagy nincsenek kérdései, vagy nem bíznak teljesen egy instruktorban, aki ilyen udvarias velük.

– Ajaj – ráncolja a homlokát Mruk egy pillanatra, amikor az osztályon túl a hátsó bejáratra néz. – Itt jön Register instruktor. Ő volt a kettő-kettő-hetes osztály felügyelője, és elég durva voltam az osztályához. Úgy látszik, itt a visszavágó.

Aztán a kellemes vigyor visszatér Mruk instruktor arcára.

– Harchoz! – kiáltja egy nyers hang a terem végéből.

– HARCHOZ!

– Fekvőtámasz – mondja Bill Register instruktor az új Első Fázis újoncoknak.